27/01/2021

Живописац Анастасије Радовић: Мој стриц Митрополит Амфилохије био је човјек љубави и храбрости

Мој стриц Митрополит Амфилохије био је човјек љубави и храбрости. Његова љубав је за мене била оваплоћење Христове љубави. Био је равноапостони отац Цркве и витез духа“, казао је живописац и теолог Анастасије Радовић рођени синовац блаженопочившег Митрополита Амфилохија, дијелећи са слушаоцима Радија “Светигора“ прелијепа, топла и пуна љубави, сјећања на овог човјека Божијег, равноапостолног Митрополита Амфилохија.

Наш Ђед свима је био све, како би што више душа овдје, у повјереној му Епархији, у Црној Гори, али и широм васељене докле год је стизао, придобио за Царство небеско. Иако сви ми јесмо чланови његове велике православне породице, јер је и Ђедова душа била бескрајна и могла све нас да смјести у

себе, потомци Ћира Радовића из Мораче су имали срећу да му буду сродници и по крви, да одрастају уз њега, да им буде брат, стриц, ђед и по крви…

Од Митрополитовог оца, Ћира Радовића, који је био јединац, и мајке Милеве, данас има стотину двадесет потомака. Отац Ћиро био је свом сину, Митрополиту Амфилохију, и осталој својој дјеци примјер живе и праве вјере, док је мајка Милева била узор жртвене љубави. Анастасије каже да је сваки Митрополитов долазак, за цијелу породицу Радовића а посебно за дјецу, био празник.

Са својим стрицем се срео први пут као мало дијете када је Митрополит први пут након тринаест година дошао кући са Свете Горе:
“Својом бескрајном љубављу прожимао је сваку твар, и камен ледни, а камоли живо биће. Дубоко сам увјерен да су сви који су га срели осјетили да су срели неког дубоко свог, неког ко вас воли. Љубав је из њега кипјела и плавила, својом љепотом и суштином, све око себе. Мој најдубљи утисак о стрицу је да је у његовој близини и окружењу увијек било топло и лијепо. Сви би се осјећали привилегованим и почаствованим, свјесно или несвјесно. Имао сам осјећај да човјек расте у његовој близини, да је одједном сам себи човјек љепши и бољи него што, иначе, види самога себе. Његова љубав и личност за мене су представљали оличење Христове љубави и њено оваплоћење. Видјели смо прилику да доживимо Христа као да смо били његови савременици.“

Живописац Морачки Анастасије додаје да је бити Митрополитов сродник по крви и један вид крста.

“Морамо се сјетити како је он дизао и крст свог народа, али и многих појединаца“, исиче Радовић

Анастасије се осврнуо и на стваралачку личност свог стрица Амфилохија.

“Извад свега био је стваралац, не само пјесник, богослов, философ, мислилац, интелектуалац првог реда, већ је његов укупни стваралачки чин доносио велики плод на сваком пољу. Све чега би се дотакао и о чему је мислио са љубављу представљало је стваралачки чин. Митрополитова свештеничка служба, вршење Светих тајни, Литургије, његова проповиједи, сваки сусрет и разговор са човјеком представљао је стваралачки чин. Био је витез у смислу да је био риједак подвижник, не само у монашком смислу, него на нивоу укупне личности гдје је, као Господ, носио крстове многих од нас доживљавајући све као своју дјецу“, каже Анастасије, сјећајући се и свог

дјетињства, и оних лијепих љетњих дана које су, као дјеца, понекад имали благослов да проведу на бјеласичком катуну са својим стрицем.

“Био је раван дјеци својом чистотом, али је увијек носио једну збиљу и реалност“, наглашава Радовић. Сјетио се Анастасије и својих одлазака на Свету Гору и свједочења светогорских игумана о Митрополиту. У сјећању Светогораца Митрополит је остао запамћен као “дубока вода“ а његов брат и сабрат Атанасије (Јевтић), у коме Анастасије види утјеху након одласка стрица, као “огањ“. А остала је забиљежена у памћењу Светогораца и његова борба са демонима, као младог монаха у својој светогорској келији.

“Најснажнији догађај у мојој души, уму и срцу, најљепша слика и музика коју сам имао прилику да чујем и видим је док сам гледао своју и дјецу своје браће, Митрополитову унучад, која би му полетјела у загрљај са таквом слободом и радошћу, каква мислим да постоји само у рају. Памтим га најживље са тим букетом дјеце око свога врата обасјаног радошћу и љубављу“, сјећа се сјетно Анастасије.

Синовац Анастасије је из своје љубави према стрицу прошлог мјесеца, својим живписом, обасјао Колашин и освијетлио прави пут Колашинцима када је осликао Митрополитов лик на на фасади хотела “Горска“ на колашинском Тргу Вукмана Крушчића.

Анастасије Радовић, живопосац морачки, који је осликао и освијетлио велики број храмова у нашој цркви, а своју, како каже, умјетничку зрелост, осјетио док је осликавао барски Саборни храм Светог Јована Владимира, подсјетио је и на допринос свог стрица култури и умјетности, и његовом утицају на њега као умјетника.

Разговор водила Слободанка Грдинић
На фотографијама благодаримо Анастасију Радовићу

mitropolija.com